

Arrest

nr. 157 877 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) van 24 augustus 2015, en van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 24 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient als wettelijk vertegenwoordigster op 25 februari 2015 voor haar minderjarige dochter E. A. J. T., een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 25 februari 2015 dient verzoekende partij voor zichzelf een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar minderjarige dochter, E. A. J. T.

1.3. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 28 augustus 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL TOT TERUGBRENGING***

van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25/02/2015 werd ingediend door:

*Naam: E., A. J. T. (...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats- P. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd :¹

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarig kind werd op dd. 25/02/2015 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 50§2,4 van het KB van 08/10/1981) Tot staving van de aanvraag werden een aantal documenten voorgelegd waaronder: loonbrieven, interimarbeidsovereenkomsten toestemming van de vader, attest OCMW, CM-kleefbriefje, ontvangstbewijzen m.b.t. de betaling van steun door de vader en de tante van betrokkene.

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 en tweede lid in artikel 50§2,4 te kunnen genieten.

Overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

De bestaansmiddelen die het kind ter beschikking heeft zijn onvoldoende om aanvaard te worden overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen OCMW steun ontvangt doet hieraan geen afbreuk. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches kunnen niet als actueel worden beschouwd. Uit onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling mevrouw P. D. L. (...) achterhaald zijn. De laatste loonfiche liep tot 30/06/2015. Uit de gegevens van de RSZ databank is gebleken dat haar tewerkstelling op 11/08/2015 was beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan.

De bedragen; die door de vader en de tante van betrokkene maandelijks worden overgemaakt aan mevrouw P. D. L. (...), kunnen niet beschouwd worden als zijnde voldoende om in het onderhoud te voorzien. Het maandelijks bedrag van de inkomsten is negatief geëvolueerd. Bovendien ligt het inkomen lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder voor het kind thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 25.02.2015. haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond : Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw P. D. L. (...) (NN: 81.03.21 496-14) het bevel te geven om de genaamde E., A. J. T. (...) ,geboren te P. (...), op (...), van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven."

1.4. Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven zijn de volgende:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, Wordt aan P. D. L. (...) geboren te B. (...) op (...) (in) Suriname van Surinaamse nationaliteit verblijvende te (...),

bevel gegeven om de genaamde E., A. J. T. (...), geboren te P. (...), op (...) van Nederland nationaliteit, verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, al. 1.2° : de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Deze beslissing is overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad; bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het; PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94 te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel, dat in wezen gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift kan eveneens worden afgeleid dat de schending wordt aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten.

Overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van de inkomsten, alsook de gezinslast.

De bestaansmiddelen die het kind ter beschikking heeft zijn onvoldoende om aanvaard te worden overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen OCMW steun ontvangt doet hieraan geen afbreuk. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches kunnen niet als actueel worden beschouwd. Uit het onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling van Mevrouw P. D. L. (...) achterhaald zijn. De laatste loonfiche liep tot 30/06/2015. Uit de gegevens van de RSZ databank is gebleken dat haar tewerkstelling op 11/08/2015 was beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan.

De bedragen die door de vader en de tante van betrokkene maandelijks worden overgemaakt aan Mevrouw P. D. L. (...), kunnen niet beschouwd worden als zijnde voldoende om in het onderhoud te voorzien. Het maandelijks bedrag van de inkomsten is negatief geëvolueerd. Bovendien ligt het inkomen lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijks ontvangt de moeder voor het kind thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat men het verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een ‘inkomen’ worden beschouwd, het is een bedrag dat door de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren.

Overeenkomstig artikel 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 25.02.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook weigert nu verzoekster niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken;

Dat verzoekster op 25 februari 2015 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waartoe ondermeer navolgende documenten werden voorgelegd:

- Loonbrieven;*
- Interimarbeidsovereenkomsten;*

- Toestemming van de vader;
- Attest OCMW geen steunverlening;
- CM-kleefbriefje;

- Ontvangstbewijzen m.b.t. de betaling van steun door de vader en de tante van verzoekster;

Dat verzoekster derhalve aantoont dat haar moeder, van zodra zij hiertoe in de mogelijkheid werd gesteld, interim-arbeid aanvatte in België, totdat zij, ingevolgde haar zwangerschap werd gevelde door bekkeninstabiliteit en niet langer in de mogelijkheid verkeerde haar tewerkstelling uit te voeren;

Dat de moeder van verzoekster dan ook sinds 11 augustus 2015 arbeidsongeschikt is en sedert betreffende datum ziekte-uitkeringen heeft aangevraagd;

Dat de loonfiches aantonen dat de moeder van verzoekster navolgende inkomsten mocht ontvangen:

- April 2015: 1.302,79 euro
- Mei 2015: 1.481,19 euro
- Juni 2015: 1.551,92 euro
- Juli 2015: 459,12 euro

Dat de inkomsten van de moeder van verzoekster derhalve allerm minst negatief evolueerden, zoals ten onrechte wordt gesteld door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat er enkel gedurende de maand juli minder inkomsten werden ontvangen, nu de moeder van verzoekster van klant diende te wijzigen en derhalve slechts een halve maand werd tewerkgesteld;

Dat de moeder van verzoekster derhalve aantoont dat zij werkbereid is, en onmiddellijk nadat zij hiertoe in de mogelijkheid was, interim-arbeid uitvoerde op quasi ononderbroken basis;

Dat het de moeder van verzoekster uiteraard niet kan kwalijk genomen worden dat zij haar arbeid, om medische redenen heeft dienen te staken;

Dat de moeder van verzoekster bovendien nog steeds een inkomen zal ontvangen, bestaande uit ziekte-uitkeringen, in zoverre dat verzoekster dan ook als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat het aan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien verboden is, conform het Unierecht om een bepaald bedrag vast te stellen dat voldoende zou dienen te zijn om als voldoende bestaansmiddelen te worden aanvaard;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de bestaansmiddelen tevens rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekster, hetgeen zij in casu overduidelijk heeft nagelaten;

Dat het overigens niet meer dan logisch is dat de moeder van verzoekster vooreerst interim-arbeid heeft verricht, nu er uiteraard niet onmiddellijk vaste contracten worden uitgeschreven;

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat de moeder van verzoekster een reële kans heeft op tewerkstelling, nu zij in de periode van arbeidsgeschiktheid steeds voltijds werd tewerkgesteld als poetsvrouw;

Dat de arbeidsongeschiktheid van de moeder van verzoekster overigens slechts tijdelijk is en zij na de bevalling, welke reeds gepland is in december 2015, opnieuw tewerkstelling zal kunnen aanvaarden;

Dat verzoekster bovendien geen enkel beroep doet op het sociale bijstandssysteem en geen onredelijke belasting vormt en ook in de toekomst, gelet op de tewerkstelling van haar moeder, niet om bijstand zal verzoeken;

Dat verzoekster dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een aanvraag weigert bovendien steeds **rekening** dient te houden **met alle elementen van het dossier**: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen hij in casu heeft nagelaten;

Evenmin werd aan verzoekster de mogelijkheid geboden dienaangaande de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in samenhang met artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.4. Verzoekende partij diende op 25 februari 2015 voor haar minderjarige dochter een aanvraag in om verklaring van inschrijving als Unieburger in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, en legde daarbij de volgende documenten voor:

- een attest van het OCMW te Geel d.d. 11 mei 2015 waarin vermeld wordt dat verzoekende partij niet financieel wordt gesteund door het OCMW en dit ook niet is geweest
- een zestal documenten getiteld “Contract Uitzendarbeid Arbeider” waaruit blijkt dat verzoekende partij in de maand april 2015 heeft gewerkt als huishoudhulp
- loonfiches op naam van verzoekende partij voor de periodes 1 april 2015-3 mei 2015, 4 mei 2015-31 mei 2015, 1 juni 2015-30 juni 2015

- een tiental betalingsbewijzen waaruit blijkt dat mevrouw D. M. E. en de heer I.H.E. tussen de periode september 2014 en december 2014 via Western Union geld hebben overgemaakt aan de verzoekende partij. Het gaat om de volgende bedragen: 250 euro, 125 euro, 250 euro, 50 euro, 50 euro, 250 euro, 130 euro, 400 euro, 60 euro en 250 euro.

Eveneens werden de volgende documenten bijgebracht:

- CM-kleefbriefjes
- Toestemmingsformulier van de vader van de minderjarige dochter van verzoekende partij d.d. 16 februari 2015

3.5. *In casu* wordt de aanvraag geweigerd omdat volgens de gemachtigde de minderjarige dochter niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert aangaande de voorgelegde elementen van bestaansmiddelen als volgt:

“De bestaansmiddelen die het kind ter beschikking heeft zijn onvoldoende om aanvaard te worden overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen OCMW steun ontvangt doet hieraan geen afbreuk. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches kunnen niet als actueel worden beschouwd. Uit onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling mevrouw P. D. L. (...) achterhaald zijn. De laatste loonfiche liep tot 30/06/2015. Uit de gegevens van de RSZ databank is gebleken dat haar tewerkstelling op 11/08/2015 was beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan.

De bedragen; die door de vader en de tante van betrokkene maandelijks worden overgemaakt aan mevrouw P. D. L. (...), kunnen niet beschouwd worden als zijnde voldoende om in het onderhoud te voorzien. Het maandelijks bedrag van de inkomsten is negatief geëvolueerd. Bovendien ligt het inkomen lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder voor het kind thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren.”

3.6. De verzoekende partij verwijst naar de bij de aanvraag voorgelegde stukken en voert aan dat haar dochter wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt tegen de voormelde vaststellingen van de gemachtigde in dat zij werkbereid is en dat zij, zodra zij hiertoe in de mogelijkheid werd gesteld, interim-arbeid verrichte in België op *quasi* ononderbroken basis. Verzoekende partij benadrukt in de eerste plaats dat het niet zo is dat haar inkomsten negatief evolueerden, zoals ten onrechte zou zijn gesteld door de gemachtigde. Zij verwijst hierbij naar de bedragen vermeld in de voorgelegde loonfiches. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij enkel in de maand juli minder inkomsten heeft ontvangen, omdat zij van klant diende te wijzigen. Ten tweede stipt verzoekende partij aan dat het niet meer dan logisch is dat zij vooreerst interim-arbeid heeft verricht, nu er uiteraard niet onmiddellijk *“vaste contracten worden uitgeschreven”*. Het hoeft dan ook geen betoog dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, nu zij in de *“periode van arbeidsgeschiktheid”* steeds voltijds werd tewerkgesteld als poetsvrouw.

3.7. De Raad merkt op dat de gemachtigde, aangaande de voorgelegde loonfiches en de arbeidsovereenkomsten, in de bestreden beslissing heeft gesteld dat deze documenten niet als actueel kunnen worden beschouwd. De gemachtigde motiveert dat de aangeleverde bewijzen van de tewerkstelling van verzoekende partij achterhaald zijn, nu de laatste loonfiche liep tot 30 juni 2015. Uit de gegevens van de RSZ-databank is gebleken dat haar tewerkstelling op 11 augustus 2015 was beëindigd. De gemachtigde stelt vast dat nergens uit het dossier kan blijken dat verzoekende partij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de stukken die werden voorgelegd en het betoog dat zij werkbereid is, geheel voorbij gaat aan de vaststelling dat haar tewerkstelling op 11 augustus 2015 afliep, hetgeen zij niet betwist, en dat zij geen recentere loonfiches heeft bijgebracht noch enige andere informatie omtrent haar actuele economische situatie of arbeidssituatie.

Het betoog dat verzoekende partij geen enkel beroep doet op het sociale bijstandssysteem en geen onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel en dit ook niet zal zijn in de toekomst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen actuele bewijzen werden voorgelegd van enige tewerkstelling.

De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekende partij dient aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar dochter tijdens het verblijf ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel en dat, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Bij gebrek aan informatie omtrent de actuele economische situatie of arbeidssituatie van verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing, komt, de vaststelling van de gemachtigde dat de bestaansmiddelen die haar kind ter beschikking heeft onvoldoende zijn om aanvaard te worden overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voor de Raad dan ook niet onzorgvuldig voor.

In het licht van de doelstelling van de bestaansmiddelenvereiste, met name het voorkomen dat men ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel, is het evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoekende partij middels het voorleggen van achterhaalde stukken omtrent haar tewerkstelling, niet aantoonde dat aan de voormelde voorwaarde voldaan is.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, met name de vaststelling dat de maandelijkse steun van de vader en de tante niet kan worden beschouwd als voldoende om in het onderhoud te voorzien en de vaststelling dat er geen bewijzen worden voorgelegd van andere inkomsten, zoals kinderbijslag, wat volgens de gemachtigde overigens niet als "inkomen" kan worden beschouwd.

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan overigens niet worden afgeleid dat de voorgelegde loonfiches en arbeidsovereenkomsten niet worden aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de inkomsten van verzoekende partij negatief evolueerden, zoals verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het "*maandelijkse bedrag van de inkomsten negatief geëvolueerd*" is, heeft uitsluitend betrekking op de voorgelegde betalingsbewijzen waaruit blijkt dat verzoekende partij maandelijks een bedrag ontvangt van de vader en/of de tante van haar minderjarige dochter. In het verzoekschrift wordt op zich niet betwist dat de bedragen die door de vader en de tante van de minderjarige dochter van verzoekende partij maandelijks aan verzoekende partij worden overgemaakt, negatief geëvolueerd zijn. De kritiek dat ten onrechte wordt gesteld dat de inkomsten uit arbeid van verzoekende partij negatief geëvolueerd zijn, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

3.9. Verder merkt de Raad op dat nergens wordt gesteld dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten uit arbeid niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat verzoekende partij tewerkgesteld was op interim-basis, zoals verzoekende partij insinueert. Evenmin wordt gewag gemaakt van het feit dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond geen reële kans op een tewerkstelling te hebben.

Zoals reeds werd aangekaart, heeft de gemachtigde slechts geconstateerd dat de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling niet actueel zijn en dat hij verder niet over informatie beschikt waaruit blijkt dat verzoekende partij na de stopzetting in augustus 2015 nog aan de slag zou zijn gegaan. In die zin merkt de Raad eveneens op dat de in het verzoekschrift aangehaalde werkbereidheid van verzoekende partij en het feit dat zij interim-arbeid heeft verricht op quasi ononderbroken basis, elementen zijn die *in casu* niet door de gemachtigde worden betwist.

Nogmaals benadrukt de Raad dat de gemachtigde dienaangaande enkel heeft gesteld dat de voorgelegde bewijsstukken die betrekking hebben op de inkomsten uit arbeid van verzoekende partij, achterhaald zijn en dat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij na augustus 2015 nog heeft gewerkt. Bij gebrek aan actuele bewijzen van de tewerkstelling van verzoekende partij, was niet aangetoond dat de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing nog steeds inkomsten verwierf uit arbeid.

Door haar argumentatie te baseren op bevindingen die echter niet in de bestreden beslissing worden vermeld, en die bijgevolg gebaseerd zijn op een verkeerde of op zijn minst een onvolledige lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, toont verzoekende partij vanzelfsprekend niet aan dat de gemachtigde op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de voorgelegde arbeidscontracten en loonfiches niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat de minderjarige dochter van verzoekende partij beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekende partij vestigt er tevens de aandacht op dat zij sinds 11 augustus 2015 arbeidsongeschikt is omwille van medische redenen en dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij haar arbeid, om medische redenen, heeft moeten staken. Verzoekende partij licht verder toe dat zij sedert de betreffende datum ziekte-uitkeringen heeft aangevraagd en dat zij aldus nog steeds een inkomen zal ontvangen, zodat haar minderjarige dochter wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd. Tot slot wordt benadrukt dat haar arbeidsongeschiktheid tijdelijk is en dat zij na haar bevalling, welke gepland is in december 2015, opnieuw zal kunnen werken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in het kader van de in punt 1.1. vermelde aanvraag deze elementen niet kenbaar heeft gemaakt aan de gemachtigde. Verzoekende partij heeft geen documenten bijgebracht waaruit blijkt dat zij zwanger is, noch heeft ze stukken voorgelegd met betrekking tot haar arbeidsongeschiktheid omwille van medische redenen die verband houden met haar zwangerschap noch werden stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij om deze reden een ziekte-uitkering zou ontvangen.

Nu de gemachtigde op geen enkel moment op de hoogte werd gesteld van de arbeidsongeschiktheid van de verzoekende partij, kan hem niet worden verweten met dergelijke elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing.

Verzoekende partij voegt in het kader van bovenvermeld betoog als bijlagen bij haar verzoekschrift de volgende bewijzen aan: twee uittreksels van haar zwangerschapsdossier (stuk 4), twee verklaringen van ongeschiktheid opgesteld door een arts d.d. 14 augustus 2015 en 1 september 2015 (stuk 5), een getuigschrift van arbeidsongeschiktheid opgesteld door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten d.d. 26 augustus 2015 (stuk 6).

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt.

De Raad stelt vast dat de stukken of elementen die heden aan het verzoekschrift worden gevoegd, niet werden overgemaakt aan de gemachtigde. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het attest opgesteld door de arts van 1 september 2015 en het getuigschrift d.d. 26 augustus 2015 zelfs dateren van na de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de voorgelegde stukken die verzoekende partij nu voorlegt.

Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395) Het staat verzoekende partij vrij om deze nieuwe elementen en stukken in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag voor te leggen.

3.11. Verzoekende partij betoogt ook dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om de “*nodige bewijsstukken en verdediging*” aan te voeren.

De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast bij verzoekende partij die ertoe gehouden is om zelf zorgvuldig te zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen aan te brengen zodat de gemachtigde kan beoordelen

of zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. De verplichting die *in casu* rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoekende partij aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de procedure die zij heeft ingesteld en waar mogelijk en wanneer nodig haar dossier zelf verder aan te vullen.

De verzoekende partij heeft – in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige Nederlandse dochter – een aanvraag ingediend “als beschikker van voldoende bestaansmiddelen”.

Verzoekende partij werd naar behoren gehoord in het kader van deze verblijfsprocedure en kon naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de aanspraak van haar minderjarige dochter op een verblijfsrecht, in het bijzonder door aan te tonen dat haar minderjarige dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het komt verzoekende partij toe aan te tonen dat verzoekende partij voldoet aan die hoedanigheid om het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Indien de actuele toestand van verzoekende partij wijzigde, kwam het aan de verzoekende partij toe om daarvan het bewijs te leveren. Bij het nemen van de bestreden beslissing kan de gemachtigde immers enkel rekening houden met informatie die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd deel uitmaakt van het administratieve dossier.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat haar dochter beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat haar dochter tijdens het verblijf ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel.

Waar de gemachtigde op goede gronden vast stelt dat “*Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 en tweede lid in artikel 50§2,4 te kunnen genieten.*” kan worden afgeleid dat verzoekende partij nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Het blijkt niet, en verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige nieuwe of andere stukken m.b.t. de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen, noch dat zij niet diende te weten dat zij die stukken hoorde bij te brengen. Daarbij merkt de Raad op dat uit het attest d.d. 14 augustus 2015 opgesteld door de arts van verzoekende partij blijkt dat zij sinds die datum geen arbeid meer mag verrichten, dit is voor de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekende partij had derhalve kunnen weten of diende te weten dat waar zij verschillende arbeidscontracten van bepaalde duur voorlegde en waar zij wist dat zij niet langer kon werken omwille van haar zwangerschap, zij niettemin na afloop van haar laatste arbeidscontract nog steeds diende aan te tonen dat haar minderjarige dochter voldeed aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen. Verzoekende partij had alle mogelijkheden om deze elementen kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekende partij licht niet toe waarom zij in gebreke is gebleven om deze stukken en elementen tijdig voor te leggen en geeft bijgevolg geen blijk van overmacht of andere redenen die haar onzorgvuldigheid kunnen verschonen.

3.12. Verzoekende partij merkt op dat het aan de gemachtigde, conform het Unierecht, verboden is om een bepaald bedrag vast te stellen dat voldoende zou dienen te zijn om als voldoende bestaansmiddelen te worden aanvaard. De gemachtigde had rekening moeten houden met haar persoonlijke situatie, hetgeen hij duidelijk heeft nagelaten.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat de gemachtigde dienaangaande “*een bepaald bedrag*” heeft vastgesteld. Verzoekster licht ook niet toe waar precies in de bestreden beslissing zulke vereiste kan worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij een vast bedrag van bestaansmiddelen heeft gehanteerd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de vaststelling dat bij de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, zonder deze kritiek *in concreto* te onderbouwen. In zoverre verzoekende partij doelt op het feit dat zij werkbereid is, dat zij enkel in de maand juli minder inkomsten had, dat het logisch is dat zij eerst arbeid heeft verricht op interim-basis en dat zij vanaf augustus een ziekte-uitkering geniet omwille van medische problemen die zijn opgedoken bij haar zwangerschap, kan worden verwezen naar de *supra* gedane bespreking.

Tot slot duidt de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met alle voorgelegde stukken omtrent de inkomsten waarover de minderjarige dochter van verzoekende partij beschikt, zodat wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de dochter van verzoekende partij. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene.

3.13. Verzoekende partij merkt tenslotte op dat de gemachtigde, wanneer hij een aanvraag weigert, steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, dit is de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden in het herkomstland, hetgeen hij *in casu* heeft nagelaten.

De Raad constateert dat verzoekende partij met haar uiteenzetting doelt op voorwaarden zoals vervat in artikel 43, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst”*. In *casu* wordt de dochter van verzoekende partij geen verblijf geweigerd *“om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid”*, zodat de verwijzing naar de voorwaarden zoals bepaald in het voormelde artikel, dan ook niet dienstig is.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele belangen van de minderjarige dochter en is overgegaan tot een belangenafweging, waarbij hij als volgt motiveert:

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond : Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw P. D. L. (...) (NN: 81.03.21 496-14) het bevel te geven om de genaamde E., A. J. T. (...) ,geboren te P. (...), op (...), van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch en algemeen betoog waarbij zij niet concreet toelicht met welke elementen of belangen geen rekening werd gehouden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij bovenstaande motieven geheel niet betwist noch weerlegt.

3.14. Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat: *“Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 en tweede lid in artikel 50§2,4 te kunnen genieten.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat geen middel wordt aangevoerd tegen het bevel tot terugbrenging, als onderdeel van de eerste bestreden beslissing, noch tegen het bevel tot terugbrenging, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, zodat deze gehandhaafd blijven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES